

Sygn. akt III CSK 410/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku T. [...] sp. z o.o. w W.
przy uczestnictwie Z. Z.
o orzeczenie zakazu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 14 maja 2014 r., sygn. akt XII Ga [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kwotę 120 zł
(sto dwadzieścia zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej oddalił apelację uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego w K.

Od postanowienia Sądu drugiej instancji uczestnik wniósł skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić wskazujące na to argumenty. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Skarga kasacyjna skarżącego nie spełnia tych wymagań, gdyż nie wykazano, ani nawet nie podjęto próby wykazania oczywistej zasadności skargi, czyli zasadności „kwalifikowanej”. Skarga zmierza w istocie do poddania zaskarżonego orzeczenia kolejnej „instancyjnej” kontroli, jednak skarga kasacyjna nie umożliwia spełnienia tego celu; jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, służącym przede wszystkim interesowi publicznemu, a w szczególnych wypadkach eliminacji orzeczeń oczywiście błędnych.

Zważywszy, że oczywistość skargi nie została wykazana, przy czym zdecydowana większość zarzutów wymierzona jest w dokonane ustalenia i ocenę dowodów, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.), Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).